

ORMAN MÜHENDİSİ KENAN
YAVUZARSLAN İLE ŞİİR
SÖYLEŞİSİ

Samsun 19 Mayıs baraj gölü ve kuş cenneti civarında orman kadastro çalışmaları

ÖĞRENDİK

*Biz, doğuştan tek bir hece biliriz
Gerisini bir melâlden öğrendik
Geceyi gün, günü gece biliriz
Aşkı dem dem o kemâlden öğrendik*

*Bildiğimiz ne var ise özdedir
Gönlümüzün tek aynası gözdedir
Hikmet varsa dediğimiz sözdedir
Çünkü, sözü ilm-i halden öğrendik*

*Güneş battı ay geceye dolandı
Afakımız karanlığa bulandı
Kör gönlümüz ışıyla sulandı
Yönümüzü bir Şimal'den öğrendik*

*Düşmedikçe bir aşığın diline
Neye yarar gitse Sultan iline
Şeyda olup nar düşünce hâline
Biz gülü de bir bülbülden öğrendik*

*Ömür boyu bize yeter bu onur
Her sohbetinde bir kelâmı bulunur
Sevdik saydık her köşesi Safi nur
Biz şiiri bir Cemâl'den öğrendik*

Kenan Yavuzarslan

Kenan YAVUZARSLAN ve Cemal SAFİ

**2015 yılında Cemal SAFİ
ile birlikte Orhan Gencebay ziyareti**

O ADAM

*Şarkılar susar bazen, şiirler aciz kalır
Yüzbinler omuzlayıp bir "Adam"ı taşıırken
Bulutlar buza keser asuman sessiz kalır
"O Adam" bahtiyardır, memleket ağlaşırken
Bu Aşka şahit olan her gönülde iz olur
Bir yıldız bin bölünür, memleket yıldız olur*

*Adalet arzu edip dünyada herkes için
Savunurken davayı, hayat destana döner
İsterse eğer şair, "suya vurulur perçin"
İmanla savaşınca karınca fili yener
Can yola İsmail'se bıçak tarumar olur
Gönülünden konuşunca gönüller imar olur*

*Nasıl bir korku düştü garbın kör yüreğine
Bir ufuktan doğunca şarkın sekiz güneşi
Cümle düşman toplanıp düştüler gereğine
Bir ihanet, dünyada daha görülmez eşi
O şubatı görenin cümlesi Câhid olur
Yolu Cihad olanın nâmı Mücâhid olur*

*Mâdem yüreğimizde dolaşan asil kan var
Baş eğmek düşmez bize bu kutlu yürüyüşte
Sesin kulağımızda "İmân varsa imkân var,"
Bir ölür bin doğarız, kalkarız her düşüşte
Ümmetin iradesi senle mühendis olur
Kutlu davada ancak kutlu havadis olur*

*Ey şehit sancaktarım, bu sancak düşmez yere
Bıraktığın kardeşlik ebedî emanettir
Bazı yıldızlar vardır yol gösterir sehere
Selâmın üzre Hocam, yolumuz selâmettir
Şimdi durursak eğer dava berhava olur
Şahadet arzularsak bu dava "Dava" olur*

Saygı ve hasretle....

Kenan Yavuzarslan

*Bir Mehmet Fâtihleşir yüzyılları fetheder
Bir Ahmet o Fâtih'i yüzyıllardır metheder
İşte bu Fetih üzre yolumuza ışıktın
Çünkü kutlu davaya sıırıslıkam aşıktın
İmanımız kılıçtır, can zırha satih olur
Fâtih'in evlâdının evladı Fâtih olur*

Savunan Adam için yazılmış şiir

ORMAN MÜHENDİSİ KENAN YAVUZARSLAN İLE ŞİİR SÖYLEŞİSİ

Röportaj: Erhan KILIÇ

Ormancılar Konuşuyor köşemizin Eylül ayı konuğu şair, müzisyen, söz yazarı, belgesel yapımcısı Kenan YAVUZARSLAN, madenci bir ailenin çocuğu olarak 1972 yılında Almanya'da dünyaya gelmiştir. 10 yaşındayken eğitimini Türkiye'de devam ettirmek için abisi ile birlikte memleketi Samsun'a kesin dönüş yapmıştır. İlkokulda Polis Haftası etkinlikleri kapsamında yazdığı şiirle Türkçe öğretmeni Hülya Perihan YALÇIN'ın dikkatini çekmiştir. Öğretmeninin teşvikiyle şiirde ilerlemeye karar vermiştir. Bu dönemde Türkçe kelimeleri adeta

hafızasına kazımak için her daim cebinde Türkçe sözlük bulundurmıştır. Şiirlerini hece ve aruz vezni ile yazan Kenan YAVUZARSLAN'ın serbest vezin ile yazılmış şiirleri de vardır. Sanat hayatı boyunca katıldığı şiir yarışmalarında çok sayıda ödül almıştır. Ancak sadece yarışma şairi imiş gibi algılanmamak için yarışmalardan uzaklaşmıştır. Yayınlanmış üç adet şiir kitabı mevcuttur. Bununla birlikte söz ve müziği kendisine ait olan Samsun ve ilçelerini anlatan yedi adet türkü TRT tarafından kayda alınmıştır.

1995 yılı İ.Ü Orman Fakültesi mezunu olan Kenan YAVUZARSLAN Samsun'da Orman Kadastro Başmühendisi olarak görev yapmaktadır.

Meslektaşımız Kenan YAVUZARSLAN şiir söyleşine "... sen güneş, ben ise gölge" şeklinde tarif ettiği üstadı Cemal SAFİ'nin hikayesi ile başlamak istediğini belirtmiştir.

Yaralı Ceylan (Cemal SAFİ'nin şiir yolculuğu)

Hikâye, bir kamyonun şoför mahallinde başlar aslında.

Samsun Vezirköprü Kunduz Ormanları'ndan orman ürünü nakliyesi yaparken yol kenarında bir yaralı ceylan görür Cemal Safi, kamyonu durdurur, iner ve ceylanın yanına gider. Can çekişen yaralı ceylanın "simsiyah" gözlerini görür ve kalbine düşen yıldırımın acısı ile yanaklarını ıslatır. Yıllarca içinde bir kara delik gibi büyütür ve hiç unutmaz o "simsiyah gözleri".

Zaman içinde ailesi işlerini Samsun'dan Ankara'ya taşır ve Cemal Safi de artık başkentli olur. Daha kalabalık sohbetler ve daha demli bir hayatın içinde bulur kendini. Hayatından birçok kadın geçer ama sadece geçer ve gider. Hiçbirinin bir tek saçı takılmaz gönül bahçesinin dikenli tellerine.

Yine bir dost sofrasında muhabbetin en demli yerinde bir kadın, tabakasından bir sigara çıkarıp narin elleri ile dudaklarının arasına alır ve ateşi olmadığı için istemsizce etrafına bakınır. Hemen yanındaki Cemal Safi, masada duran

çakmağını alır ve rutin bir beyefendi edasıyla ateşinden ikram eder yalnızlığın soğuşunda üşüyen sigaraya. İlk nefesin tam ortasında henüz ellerini geri alamamışken, çakmağın ruhunu henüz kafesine tıkmamışken, gayriihtiyari bir şekilde sigarasının beyaz rengini kızıla çevirdiği kadının gözlerine bakar. Şair'in henüz esaret nedir bilmeyen yüreği bir anda kendini kocaman bir kara deliğin ortasında bulur. Yıllar önce yaralı bir ceylandan emanet aldığı o bakışı şimdi sigara dumanının sıcak griliği içinde yeniden keşfeder. Aynı hüzünlü bakış, aynı hükmedici güzellik, aynı pranga tam karşısında, bir nefes ötesindedir. Yaralı ceylanın içine düşürdüğü aynı yıldırımı yeniden düşürür o bakışlar, şairin Ankara Kalesi gibi mağrur kalbine.

Yaşı otuz sekizdir ve “0 Şiirler” gelmeye başlar.

Sersefilim sevgilinin uğruna

Abdal oldum göç eyledim giderim

Hançer vurdum gençliğimin bağına

Telafisiz suç eyledim giderim

Suçtur bu yangın çünkü. Yasaktır. Olmamalıdır. Fakat ne çare, söz geçmiyor kalbe ve onun hükmettiği kaleme. Adını söyleyemez hiçbir dostuna, yazamaz hiçbir şiirinde.

Adını kâğıda yazamıyorum

Gün olur yerlere atılır diye

Ellerim tutmuyor, çizemiyorum

Resmini görenler tutulur diye

Artık şairin yerine, sevdiğinin bir mahlası vardır şiirlerinde: “Ceylan”

Aşkın dört yılını icraya verdi

Haczetti kırk sekiz ayımı Ceylan

Uykumu kahretti gönlümün derdi

Canıma kastetti iyi mi Ceylan

Tam dört sene bu cenderenin içinde yanar kavrulur Şair; en yaralı, en hüznü şairlerini yazdığı zamandır bu kırk sekiz ay. Fakat ateşin hârı sakinleştikten sonra da bütün şairleri o simsiyah gözlere yazmaya devam eder.

Bahtımdan kara kışın, ilk karşıma çıkışın

Gözlerimi ellere âmâ etti bakışın

Müdahil olmadılar ne kirpiğin ne kaşın

Tüm aklımı fikrimi yağma etti bakışın

Artık kemâle eren gönül çeşmesinin şair için sebep aramasına gerek kalmamıştır ve her hüznünden bir “Ceylan” doğurmayı rutin hâline getirmiştir. Birçok şair “Ceylan” niyeti ile bambaşka olaylardan mayalanmıştır. “Ayşen” mesela, Cemal Safi’nin yeğeninin sevdiği kadındır. Ankara Aydınlikevler’de kurduğu şair otağından her gece başka bir sefere çıkmaktadır artık Şair.

Yine bir hüznün akşamında sokakta bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken pencereden dışarıyı seyreden Şair, bir adam görür. Yolunu kaybetmiş gibidir. Yağmur iliğine işlemiş gibi perişan, soğuktan ziyade hüznünden sırılsıklam olmuş bir vaziyette nereye gideceğini bilmeyen bakışlarla etrafını süzerek geçer Şair’in penceresinin önünden. Şair, kendini o adamın içinde hisseder birden. Ve düşünmeye başlar: Acaba bu adam sevdiğinin evini mi arıyor, yolunu mu kaybetti ? En kötüsü de belki evi buldu ama sevdiği evde yoktu. İşte orada başlar en “dertli soru”nun şairi:

Ya Evde Yoksan

Aşkınla ne garip hâllere düştüm
Her şeyim tamam da bir sendin noksan
Yağmur yaş demeden yollara düştüm
İçim ürperiyor, ya evde yoksan

.....

Bir orman yolunda başlayan hikâyeye aynı meridyende paralel
bir gönülde bir ormancı da dahil olur.

.....

Kelam ehli bir ailede dünyaya gözlerimi açtım. Seksenli
yıllarda sözün büyüüne kapıldım ve şiirin gizemli deryasına
düştüm. Hece ölçüsünü şiirlerimde yeni yeni kullanmaya
başlamış ve boyumun ölçüsünü henüz almamış taze bir şair adayı
idim.

Samsunlu her delikanlı gibi Orhan Gencebay dinler ve onun
şarkılarıyla yakardık içimizdeki ateşi. Bir gün arkadaşlar ile
video kaset kiralayalım da akşama film seyredelim dedik.
Birkaç seçenek arasından hızlıca seçim yapıldı, tabii ki bir
Orhan Baba filmi seçildi. Filmin bir sahnesinde Orhan Baba bir
şarkıya girdi ve ben ekrana kilittlendim. Diğer şarkılarından
çok farklı bir müziği vardı. Nihayet sözler duyuldu ve asıl
büyülenmem o anda başladı.

Sersefilim sevgilinin uğruna

Abdal oldum göç eyledim giderim

Hançer vurdum gençliğimin bağrına

Telafisiz suç eyledim giderim

Başka sözlerdi bunlar, Orhan Baba'nın diğer şarkıları ile
alakası yoktu. Film bitince o sahneyi tekrar tekrar izledim.
Arkadaşlarıma "Bu şiir Orhan Gencebay'ın değil." dedim. "Hadi
ordan" dediler, "Orhan Baba bütün sözlerini kendi yazar." Ne
kadar ısrar etsem de kimse dinlemedi. Fakat ben vazgeçmedim.

Mahallede Orhan Baba seti olan abilerimizden Manav Mustafa abiye gittim. Durumu anlatınca ondan da aynı tepkiyi aldım: “Orhan Baba bütün sözlerini kendi yazar.” Israr edip kasetin kapağını istedim, gönülsüzce uzandı ve açtı. Şarkıyı buldu ve “Şiir: Cemal Safi” yazısını beraber okuduk. Bendeki “ben biliyordum” bakışını anlatmam mümkün değil.

Ondan sonra benim için bir Cemal Safi araştırması başladı. O vakitten sonra çıkan bütün Orhan Gencebay albümlerinin ilk önce Cemal Safi imzalı şarkıları dinlendi. Hatta sadece o şarkıların olduğu karışık bir kaset yaptım ve sadece onu dinlemeye başladım. O sırada *Vurgun*, *İmkansız*, *Telefonda Sen* vb. Cemal Safi imzalı Türk sanat müziği eserleri popüler oldu. Hayran olduğum şairle aynı dönemde yaşıyordum ve tanışmayı çok istiyordum ama nerede, nasıl olacak, en ufak bir fikrim yok. Bir akşam TRT 1’de bir programda şiir okudu, o zaman yüzünü ilk kez gördüm, Ankara’da ikâmet ettiğini öğrendim.

Sonra bir şiir albümü çıkardı ve albüm kapağında telefon numarası vardı. Yıllardır beklediğim fırsat fakat arasam ne diyeceğim. O kararsızlık içinde orman fakültesini bitirdim ve Ankara’nın Polatlı ilçesinde askerliğe başladım. Dört ay boyunca her hafta sonu gitme kararı verip sabahında caydım. Askerlik sonrası “Yaralı Ceylan Hikâyesi”nin başladığı Samsun’un Vezirköprü ilçesinde yevmiyeli orman mühendisi olarak çalışmaya başladım ve 2 sene geçmeden 1998 yılı Ağustos ayında ilk atama ile Ankara’ya tayinim çıktı. Yine her gün arama kararı verip peşinden “ne diyeceğimi bilemediğim için” vazgeçme seansları başladı. Aylarca hep bir sebep bekledim, söyleyecek bir sözüm olmalıydı ve görüştüğümüzde bana “şair” demeliydi.

1999 yılı, bir şubat sabahı uyandım ve gece yazdığım şiiri tekrar okudum, sonra bir daha okudum. Tamamdı, artık arayabilirdim.

Ertesi gün Aydınlıkevler’deki bürosunda ziyaretine gittim. Kapıyı açınca elini öptüm, beni içeri davet etti. Bir odaya

girdik, ceviz bir masa ve arkasında deri bir koltuk. Tam karşısında nispeten alçak oturumlu mütevazı koltuğa oturdum. Bütün duvarlar ödülleri, plaketlerle dolu. Cemal Safi yerine oturdu ve arkasına yaslandı. Sadece omuzları ve başı görünüyordu, üstelik yüzüme de bakmıyordu. Kısa bir sohbetten sonra “Yazıyor musun?” dedi. Tereddütle karışık bir “evet” diyebilirdim. “Oku o zaman!” dedi, iyice arkasına yaslandı, artık omuzları da görünmüyordu. Söğüt hücumuna geçen asker misali derin bir nefes aldım ve okumaya başladım.

LÜGATİM YETMEZ

Kaç yıldır niyetim var da korkarım

Huzura varmaya biatım yetmez

O umman gözlere nasıl bakarım

Ayakta durmaya takatım yetmez

Diyelim ki “Buyur, gel otur” dedi

“Nedir arzuâlin, anlat ivedi”

Söylemez ki dilim unvanım neydi

Mazeret yazmaya fakatım yetmez

Denir mi, sen güneş, ben ise gölge

Sevdanı bilmişim yoluma bilge

Hâlimin izahı işte bu belge

Çünkü anlatmaya sebatım yetmez

Zaten anlatsam da bulunmaz tekin

İçim içimi yer otursam sakın

Huzurda olmasam coşarım lakin

Lisanım tutulur, lügatim yetmez
Dilimi çözmeye ne selam kâfi
Ne de bir başkası hepsi izafi
Ayakta tutacak iksire safi
Bağımda bahçemde nebatım yetmez
Ben de bir oğluyum usta Şimal'in
Bilirim sendedir yolu kemalin
Kalp gözüm seyrine dalıp Cemal'in
Hasreti yenmeye şubatım yetmez

Şiirin başında sadece yüzü görünen o koca çınar kollarını masaya koymuş ve öne doğru eğilmişti. Yüzünde, define bulmuş avcı mutluluğu ile “Sen şairsin!” dedi. Tebessüm ettim, derin bir nefes aldım ve “eyvallah” dedim.

0 günden sonra uzun yıllara yayılan bir usta-kalfa serüvenimiz oldu. Onlarca kez aynı sahneyi paylaştık. Samsun'daki bütün programlarında sunuculuk yaptım. En son 2017 yılında yine hikâyenin başladığı yerde, Vezirköprü'de beraber sahnedeaydık; ortak şarkımızı söyledim ve o da şiirini okudu. Ondan 2 hafta sonra Akçay'da yoğun bakıma alındı ve 11 ay dayandı. Ta ki o ilk bakışın gönlüne ateş düşürdüğü 17 Nisan gününe kadar. Aşka gözlerini açtığı gün hayata gözlerini kapadı.

Nurlar içinde yatsın...